

Neděle 1. po Zjevení

Ag1,1-14

9.1.2022

Pozdrav:

Milost vám a pokoj, láska, smilování od našeho Boha a Pána Ježíše Krista.
Též Duch Boží, nechť je mezi námi přítomen.

Introit:

Ze svých sání zavlažuješ hory, země se sytí ovocem tvého díla.
Dáváš růst travě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk,
a tak si ze země dobýval chléb.
Dáváš víno pro radost lidskému srdci, až se tváře leskne víc než olej;
chléb dodá lidskému srdci síly.

Píseň: 65

Čtení: Mt6,19-34

Píseň: 573

Kázání: Ag1,1-14

Jako by to Ageus psal do naší doby. Jako by možná psal o naší společnosti, která se zmítá v duchovní a ekonomické krizi. Jak je možné, že se naše situace té v Judsku tak podobá?

Než začneme hledat v obvinění proroka Agea apel na naši adresu, zeptejme se, ke komu Ageus hovoří; v jaké době, v jaké situaci se nacházejí adresáti této kritiky.

V druhém roce vlády krále Daria, prvního dne šestého měsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze proroka Agea. Nacházíme se v roce 520 před Kristem, kdybychom to chtěli upřesnit, tak koncem srpna. Jsme někde kolem 29. srpna 520 před Kristem, podle vědeckého bádání. Je po sklizni. Judští navrátilci ze zajetí babylónského se konečně mohli vrátit domů. Konečně jsou svobodni. Pokud nebudou dělat potíže Dariovi a jeho říši, můžou žít klidným životem. Nikdo jim teoreticky neznemožňuje víru v Hospodina. Mohou vyznávat Hospodina, svého Boha. Mohou postavit chrám.

Proč je Hospodin tak nespokojený? Proč si povolává proroka, aby volal k zodpovědnosti místodržitele Zerubábel a velkého kněze Jošuu? Tito dva jsou zodpovědní za lid, který vedou.

Z našeho textu je zřejmé, že tito dva nějak nezvládají svoji funkci, proto Hospodin mluví skrze proroka.

Tento lid říká: "Ještě nepřišel ... čas k budování Hospodinova domu." Možná, že to ve skutečnosti takto lid neřekl. Problém je v tom, jak se dozvídám, že lidé žijí, jako by Hospodina nebylo? Nemají čas – dnes bychom řekli – trávit svůj volný čas v kostele? Raději svůj čas vyplňují vším možným? Času není nikdy nazbyt.

A to se dozvídáme hned vzápětí. Zaseli jste hodně, a svezli jste málo. Jíte, a nejste sytí, pijete, a nejste opilí. Kdo se obléká, nezahřeje se, a kdo se nechává najmout, vydělává do dřavého měšce. Pět protikladů. Z toho dva, které jsou vlastně tak trochu absurdní. Jako by Hospodin říkal: Máte propočty, ekonomické ukazatele, máte zaručeně dobře naplánovanou činnost, ale nějak to nefunguje. Nějak vám to nedává uspokojení, jaké byste chtěli. Předpoklady se nenaplnují. Je po žních, je po zdánlivé prosperitě, ale nějak to vše nefunguje.

Vraťme se ještě tak k těm dvěma trochu absurdním protikladům. Většinou jíme, abychom se najedli, protože máme hlad. Sytost je něco jiného. Je to stav, když máme dost. Když již netoužíme po dalším jídle. Když se cítíme tak akorát najedení, nepociťujeme enormní potřebu pořád do sebe něco soukat.

Jak je možné, že někdo pije a neopije se? Možná to je sen všech, komu chutná alkohol. Moci pít a neopít se. Avšak napít se vína a opít se je dokonce v bibli nejen tolerováno, ale i schvalováno, když jde o svátek Purim. Necháme se pozvat na svatbu v Káni, kde mají vína dost, aby naše radost byla hojná? Aby víno sloužilo pro radost v Božím království?

Jaký je čas? Jak náš čas rozdělit? Na to nám Hospodin ústy proroka nedává odpověď. Jen se dvakrát ptá: *Pečlivě rozvažujte o svých cestách.* Je čas vydat se na cestu, cestu stavění chrámu.

Zatím lidé, kteří získali svobodu, svůj čas využili k tomu, aby bydleli ve svých domech, které jsou zastřešené. Zdá se, že se lidé starají více o to, co jim zajistí jistotu přežití. Chrám ještě nemá střechu. Lidé se scházejí v rozvalinách.

Paradoxně, lidská píle, lidská snaha zabezpečit sebe sama nevedla k prosperitě, ale k bídě. Kdo za to může? Bůh, který zadržel vláhu? Bůh, který žárlivě střeží lidi, aby mu sloužili?

Nevím, ale věřím, že jakmile lidé více upřednostňují své zájmy oproti zájmům Pána Boha a jeho řádu stvoření, vždy to zavání katastrofou.

Ale co my? Co náš sbor? My jsme mysleli na to, že chceme mít kostel, kde bychom Bohu zpívali, kde bychom děkovali, kde by stoupala naše vděčnost až k nebesům.

Možná že nejsme ve stejné situaci jako ti navrátilci ze zajetí. Takže toto napomenutí se pravděpodobně vztahuje na svět, ve kterém žijeme? Opravdu lidé promrhali svobodu, která jim byla dána? Čas, který byl jim svěřen, promarnili? Zbytečně, dlouho se namáhali, a nyní naše zdánlivá prosperita zaznamenala trhliny v oblasti ekonomie, ekologie i společného soužití mezi národy, náboženstvími, zájmovými skupinami.

Na tuto otázku nedovedu dát rychlou a jasnou odpověď. Jenom někde nad sebou slyším otázku, kterou klade Hospodin ústy proroka Agea a zní mi přes ta staletí až sem.

Pečlivě rozvažujte o svých cestách. Kam vedou naše cesty? Vedou každého nedělního rána do chrámu? Vedou do církve k lidem stejné naděje, víry a lásky? Jak si dělíme čas? Je náš čas dělen na to „tam venku“ a „zde uvnitř“? Nebo náš čas plyne pod Božím zavoláním? Vedou naše cesty Kristovskou cestou naděje, víry a lásky?

Již slyším odpovědi typu ‚chození do kostela ještě nikoho nespasilo‘, nebo ‚ve světě jsou mnohdy lidé daleko mravněji vyspělí než křesťané‘. Odpovědí tohoto typu je spousta. Všechny tyto odpovědi jistě mají pravdu.

Přesto přes staletí zní napomenutí: *Pečlivě rozvažujte o svých cestách*. Možná, že bychom to mohli parafrázovat: Kde leží vaše srdce, kde leží vaše naděje, kam napínáte svoji sílu a námahu?

Amen.

Píseň: 698

Poslání:

Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá?
Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh;
neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.
Či snad nevíte, že vaše tělo je chrám Ducha svatého,
který ve vás přebývá a jež máte od Boha?
Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné.
Proto svým tělem oslavujete Boha.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 415